

உ
சிவமயம்

சுன்னாகம் ஐயனார்

யாழ்ப்பாணம், சுன்னாகத்தைப் பிறப்பிடமாகவும்
சாள்ஸ்ரன், தென்கரோலினா, அமெரிக்காவை
வதிவிடமாகவும் கொண்ட

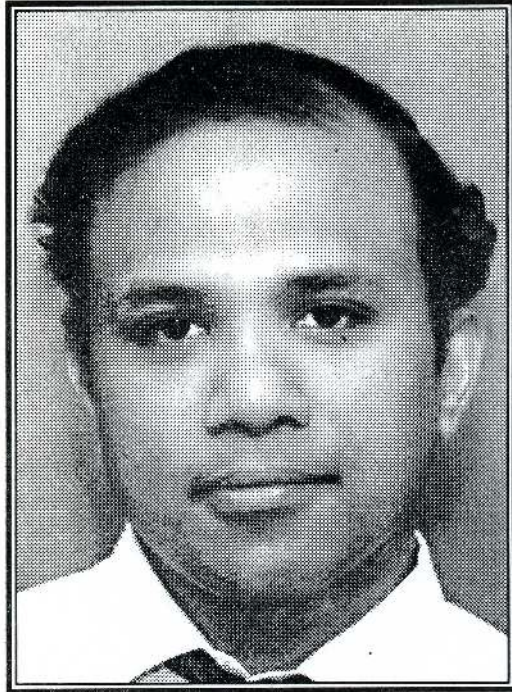
அமரர்

DR. இறஞ்சிற் இராசா MD, FRCS

அவர்கள் சிவபதமெய்தியமை குறித்த

நினைவு மலர்

22 . 12 . 2002

அமரர் டாக்டர் இரஞ்சிற் இராஜா

மண்ணில்
08 . 04 . 1954

விண்ணில்
22 . 11 . 2002

ஊலகெலாம் படைத்துக் காத்து
உருவிலா தொழித்து நாளும்
ஒருவனே அரு வனாகித்
சலமிலாது எண்ணுவோர்க்குச்
சத்திய மயமே யாகித்
தனித் தனி பிரித்தபோதும்
தானதற் பிரியனாகி
மலரின் மேல்ச தேவனாய்
மாலொடு, புத்தனாய், முகமது, யேசுவாய்
பற்பல மதங்களாய் பக்குவப்படியே தோன்றும்
பரமனார் பெருமை
போற்றி போற்றி.

வீநாயகர் துத்

பிடியதன் உருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினை மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே.

தேவாரம்

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
பெயர்த்து மவனுக்கே பிச்சி யானாள்
அன்னையும் அத்தையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசா ரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்நாமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே.

தீருவாசகம்

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்தஆ ரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

தீருவெம்பாவை

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்று
 அங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
 எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்று ரைப்போம்கேள்
 எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க
 எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியும் செய்யற்க
 கங்குல் பகலெங்கண் மற்றென்றுங் காணற்க
 இங்கிப் பரிசே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல்
 எங்கெழிலென் ஞாயி நெமக்கலோ ரெம்பாவாய்

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
 போற்றி அருளுகநின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்
 போற்றி யெல்லா வுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
 போற்றி யெல்லா வுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
 போற்றி யெல்லா வுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
 போற்றி மால்நான் முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
 போற்றி யாம்உய்ய ஆட்கொண்டருளும் பொன் மலர்கள்
 போற்றி யாம்மார்கழி நீராடேலோ ரெம்பாவாய்

தீருவ்சைப்பா

ஒளிவளர் விளக்கே! உலப்பிலா வொன்றே!
 உணர்வுசூழ் கடந்ததோர் உணர்வே!
 தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே!
 சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே!
 அளிவளர் உள்ளத் தானந்தக் கணியே!
 அம்பலம் ஆடரங்காக
 வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே!

தீரும்பல்லாண்டு

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டியமுதிடப்
 பாற்கடலீந்த பிரான்
 மாலுக்குச் சக்கர மன்றருள் செய்தவன்
 மன்னிய தில்லை தன்னுள்
 ஆலிக்கு மந்தணர் வாழ்கின்ற தில்லைச்
 சிற்றம்பலமே யிடமாகப்
 பாலித்து நட்டம் பயிலவல் லானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

தீரும்புராணம்

இறவா இன்பஅன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
 “பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உனை என்றும்
 மறவாமை வேண்டும்; இன்னும் வேண்டும் நான்மகிழ்ந்து பாடி
 அறவா! நீ ஆடும் போதுன் அடியின் கீழ் இருக்க” என்றார்.

தீரும்புகழ்

பக்தியால் யானுனைப்	பலகாலும்
பற்றியே மாதிருப்	புகழ்பாடி
முத்தனா மாறனப்	பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற்	கருள்வாயே
உத்தமதான சற்	குணநேயா
ஓப்பிலா மாமணிக்	கிரிவாசா
வித்தகா ஞானசத்	தினிபாதா
வெற்றி வேலாயுதப்	பெருமாளே.

வாழ்த்து

வான் முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
 கோன் முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
 நான் மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
 மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்

சிவபுராணம்

தொல்லையிரும் பிறவி சூழும் தளைநீக்கி
அல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே
எல்லை மருவா நெறியளிக்கும்
வாதவூரன் கோன் - திருவாசக மென்னும் தேன்

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சி நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவ னடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்த னடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்சுகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க
ஈச னடிபோற்றி எந்தையடி போற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன னடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவ னடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளு மலைபோற்றி
சிவனவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுது மோய உரைப்பனியான்
கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளக்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறைவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்

உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எனஓங்கி ஆழந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்திருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறவே
ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நிந்தொழும்பில்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்கனோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
மறைத்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவ்முக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் ளருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனே ரமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங் கருணைக் பேராறே
ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத்தொளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாஞ்

சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்த மெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமில்லாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
 ஆற்றேன்எம் ஐயா அரனேஓ என்நென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடடம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவாரார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

பட்டினத்தார் பாடல்

கட்டியணைத்திடும் பெண்டிரும் மக்கமும் காலத்தச்சன்
வெட்டிமுறிக்கும் மாம்போற் சரீரந்தனை வீழ்த்திவிட்டால்
கொட்டி முழங்கியமுவார் மயானங் குறுகியப்பால்
எட்டியடிவைப்ப ரோயிறைவா கச்சியேகம்பனே

பிறக்கும்பொழுது கொண்டுவந்த தில்லைப் பிறந்து மண்மேல்
இறக்கும்பொழுது கொண்டுபோவதில்லை யிடைநடுவில்
குறிக்குமிச் செல்வஞ்சிவன் தந்ததென்று கொடுத்தறியா
திறக்குங்குலமைநங் கென்சொல்லுவேன் கச்சியேகம்பனே

ஊருஞ்சதமல்ல உற்றார்சதமல்ல உற்றுப்பெற்ற
பேருஞ்சதமல்ல பெண்டர்சதமல்ல பிள்ளைகமும்
சீரும்சதமல்ல செல்வஞ்சதமல்ல தேசத்திலே
யாருஞ்சதமல்ல நின்தாள் சதங்கச்சியேகம்பனே

முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவில்ஒரு
பிடிசாம்பலாம் வெந்துமண்ணாவதும் கண்டுபின்னுமிந்தப்
படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல்லால் பொன்னின்அம்பலவர்
அடிசார்ந்து நாம் உய்யவேண்டு மென்றேயறிவாரில்லையே

ஊட்டுவிப்பானு முறங்குவிப் பானுமிங் கொன்றோடொன்றை
முட்டுவிப்பானு முயங்குவிப்பானு முயன்றவினை
காட்டுவிப்பானு மிருவினைப் பாசக்கயிற்றின்வழி
ஆட்டுவிப்பானு மொருவனுன்டே தில்லையம்பலத்தே

பிறவாதிருக்க வரந்தரவேண்டும் பிறந்துவிட்டால்
இறவாதிருக்க மருந்துண்டு காணிது வெப்படியோ
அறமார் புகழ்ந்தில்லை யம்பலவாரை டிக்கமலம்
மறவாதிரு மனமேயதுகாண் நன்மருந்துனக்கே

அத்தனை முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க் கதிபதியை
நித்தனை யம்மை சிவகாமசுந்தரி நேசனையெய்
சித்தனைப் பொன்னம்பலத்தாடு மையனைக்காணக் கண்கள்
எத்தனை கோடியுகமோ தவஞ்செய்திருக்கின்றனவே

ஐயுந்தொடர்ந்து விழியுஞ்செருகி யறிவழிந்து
மெய்யும்பொய்யாகி விடுகின்றபோதொன்று வேண்டுவன்யான்
செய்யுந் திருவொற்றியுருடையீர் திருநீறுமிட்டுக்
கையுந்தொழிப் பண்ணியைந் தெழுந்தோதவுங் கற்பியுமே

வாளால் மகவரிந்தூட்டவல் லேனல்லன் மாதுசொன்ன
சூளாலிளமை துறக்கவல்லேனல்லன் தொண்டுசெய்து
நாளாற்றிற் கண்ணிடந்தப்ப வல்லேனல்லன் நானினிச்சென்று
ஆளாவதெப்படி யோதிருக்காளத்தி யப்பருக்கே

மாடுண்டு கன்றுண்டு மக்களுண்டென்று மகிழ்வதெல்லாம்
கேடுண்டெனும்படி கேட்டுவிட்டோ மினிக் கேள்மனமே
ஓடுண்டு கந்தையுண்டுள்ளே யெழுத்தைந்து மோதலுண்டு
தோடுண்ட கண்டனடியார் நமக்குத் துணையுமுண்டே.

அன்னையருக்கு இறுதிக்கடன் இயற்றும்பொழுது பாடியவை

ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்து பெற்று
பையல் என்றபோதே பரிந்து எடுத்துச் - செய்ய இரு
கைப்புறத்தால் ஏந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
எப்பிறப்பில் காண்பேன் இனி.

முந்தித் தவம்கிடந்து முந்நூறுநாள் சுமந்தே
அந்திபகலாச் சிவனை ஆதரித்துத் தொந்தி
சரியச் சுமந்து பெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல் மூட்டுவேன்.

வட்டிலிலும் தொட்டிலிலும் மார்மேலும் தோள்மேலும்
கட்டிலிலும் வைத்து என்னைக் காதலித்து - முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டும் தாய்தனக்கொ
விறகிலிட்டுத் தீ மூட்டுவேன்.

நொந்து சுமந்து பெற்று நோவாமல் ஏந்திமுலை
தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே - அந்திபகல்
கையிலே கொண்டு எனைக்காப்பாற்றும் தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீ மூட்டுவேன்.

அரிசியோ நான்இடுவேன் ஆத்தாள் தனக்கு
வரிளை இட்டுப் பார்த்து மகிழாமல் -உருசியுள்ள
தேனே அமிர்தமே செல்வத் திரவியப்பு
மானே என அழைத்த வாய்க்கு

அள்ளி இடுவது அரிசியோ தாய்தலைமேல்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கூசாமல் - மெள்ள
முகம்மேல் முகம்வைத்து முத்தாடி எந்தன்
மகனே என அழைத்த வாய்க்கு.
முன்னையிட்ட தீ முப்பரத்திலே
பின்னையிட்ட தீ தென்னிலங்கையிலே
அன்னையிட்ட தீ அடிவயிற்றிலே
யானுமிட்ட தீ மூள்க மூள்கவே

வேகுதே தீயதனில் வெந்துபொடி சாம்ப
லாகுதே பாவியே னையகோ - மாகக்
குருவி பறவாமல் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுத்த கை

வெந்தாளே சோணகிரி வித்தகா நிற்பதத்தில்
வந்தாளோ என்னை மறந்தாளோ - சந்ததமுல்
உன்னையே நோக்கி யுகந்துவரங் கிடந்தென்
றன்னையே யின்றெடுத்த தாய்

வீற்றிருந்தாளன்னை வீதி தனிலிருந்தாள்
நேற்றிருந்தாள் இன்று வெந்துநீறானாள் - பாற்றெளிக்க
எல்லீரும் வாருங்கள் ஏதென்றிரங்காமல்
எல்லாம் சிவமயமே யாம்.

டாக்டர் ரஞ்சித் ராஜா MD., FRCS அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியிலே செந்தமிழும், இயற்கை அழகும் கொழிக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில், மண்வளமும், கல்வி வளமும், கலைவளமும் பொருந்தியது சுன்னாகம் என்னும் நன்னகரமாகும்.

இவ்வூரில் சீரும் சிறப்புடனும் வாழ்ந்து வந்த சீமான் சரவணமுத்து சின்னம்மாபிள்ளை என்னும் தம்பதிகளுக்கு சிரேஷ்ட புத்திரராக மண்ணிலே வந்துதித்த இராசா சிவநேசம் தம்பதிகளின் சிரேஷ்ட புத்திரரே டாக்டர் ரஞ்சித் ராஜா ஆவார். இவருக்கு ஜெயதேவன், மகிந்தன், ஜெயப்பிரியன் என மூன்று ஆண் சகோதரரும், இராஜினி என ஒரு பெண் சகோதரியும் உளர். ரஞ்சித் ராஜாவின் அருமைத் தகப்பனார் ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த பாடசாலை விஞ்ஞான பட்டதாரி ஆசிரியராக கம்பஹா மாவட்டத்திலுள்ள வெயாங்கொட மத்திய மஹா வித்தியாலயத்தில் அனேக ஆண்டுகளாக சிங்கள மக்கள் மத்தியில் சிறந்த ஆசிரியராக கடமை புரிந்து வந்த நாட்களில் அதே ஊரைச் சேர்ந்த மலேசியன் பென்சனியர் சீனிவாசகம்-முத்துப்பிள்ளை தம்பதிகளின் அன்பு மகளான சிவநேசம் என்ற குணவதியை திருமணம் புரிந்து இல்லறமே நல்லறமெனக் குடும்பம் நடாத்தி வருகையில், இவர்களுக்கு மூத்த மகனாக வந்துதித்த சிரேஷ்ட புத்திரரே டாக்டர் ரஞ்சித் ராஜா ஆவார். இவரின் இளமைப் பராயத்தில் தந்தை பாடசாலை கல்வி அதிகாரியாக இருந்தபடியினால், தந்தை செல்லும் இடமெல்லாம் இவரும் சென்று தமது கல்வியைக் கற்று வந்தார். மலைநாட்டிலுள்ள நாவலப்பிட்டி என்னும் நன்னகரில் ரஞ்சித் தனது ஆரம்பக் கல்வியை கற்றார்.

ரஞ்சித் அவர்கள் இளம் வயதில் மிகவும் துடி துடிப்பும், கல்வியில் ஊக்கமும் உடையவராக இருந்து எல்லாப் பாடங்களிலும் சிறப்புச் சித்திகளையும் பெற்று “வாழும் பிள்ளையை மண் விளையாட்டில் தெரியும்” என்ற ஆன்றோர் வாக்குப்படி, நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ந்து வந்து தன் மேற்படிப்பை யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரியில் கற்று இலங்கை சர்வகலாசாலை மருத்துவ பீடத்திற்கு தெரிவானார். இங்கும் சிறப்புச் சித்திகள் பெற்று மிகவும் பிரபல்யமாக தமிழ், சிங்கள மாணவர்களினால் மதிக்கப்பட்டு வந்தார். மனித தர்மத்தின்படி மற்றையோருக்கு உதவி செய்தல், மற்றையோரை நேசித்தல் போன்ற சபாவங்களை கொண்டவராயும், சர்வகலாசாலையின் தமிழ் மாணவர் சங்கத்தின் அயரா உழைப்பாளியாகவும் திகழ்ந்தது மட்டுமின்றி, இந்து மாணவ சங்கத்தின் சரஸ்வதி பூஜை போன்ற சமய நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கு கொண்டு எல்லோரும் மகிழும் வண்ணம் கல்வியிலும் சிறந்து விளங்கினார்.

ரஞ்சித் கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் முதன்மையான ஒரு டாக்டராக (House Officer). இருந்தார். பின் இங்கிலாந்து சென்று பட்ட மேற்படிப்பை அறுவைச் சிகிச்சைத் துறையில் (Surgery) தொடர்ந்து, பிரபலமாக பரீட்சைகளை முடித்து FRCS பட்டத்தை 1985ல் பெற்றார். இதைத் தொடர்ந்து Middlesex Queen Elizabeth போன்ற பிரபல்யம் பெற்ற வளாகத்தில் radiology துறையில் சித்திபெற்று அங்கேயே அவரின் திறமை காரணமாக radiologist பதவியையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

இவர் இத்துறைகளிலெல்லாம் திறமை பெற்று வருவதற்கு இலைமறை காயாக இருந்தவர் வாழ்க்கைத் துணைவி திருமதி பாரதி என்னும் பொற்கொடியே என்றால் மிகையாகாது. திருமதி இரஞ்சித் அவர்கள் கன்னாகத்தைச் சேர்ந்தவரும் கொழும்பு கொட்டாஞ்சேனையை ஒரு காலத்தில் அலங்கரித்து வந்தவருமான முதன்மை வக்கீல் தில்லையர் செல்லத்துரையின் ஏகபுத்திரியாவார். இவர் ஏழைகளின் தோழர். நண்பர்களின் உதவிக்காரம். இப் புண்ணியவானின் புத்திரிக்கும் டாக்டர் ரஞ்சித்திற்கும் காலா காலத்தில் கிடைத்த பாக்கியங்கள் தான் இரு செல்வப் புதல்வர்களான ஹரி நிரோஷன், விபூஷன் ஆவர். இவர்களின் எதிர்கால வாழ்விற்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

1992ல் ரஞ்சித் அவர்கள் தென்கரோலினாவிலுள்ள மருத்துவக் கல்லூரிக்கு உதவிப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்று இங்கு வந்த வாழ்ந்து வந்தார். இவருடைய அயரா உழைப்பையும், ஆற்றலையும் கண்ட மருத்துவக் கலாசாலை இவருக்கு முழுத் தகுதியுள்ள Associate Professor of Radiology என்ற உயர் பதவியை வழங்கி இவருடைய திறமையை மெச்சி Golden Apple for Excellence in Teaching என்ற உயர் மகுடத்தையும் வழங்கியதுடன் Radiologist தங்கு பீடத்திற்கு இவருடைய நாமத்தையும் சூட்டியுள்ளார்கள்.

இவர் செய்யும் தொழிலே தெய்வமென கடமை புரியும் காலை, 1997ம் ஆண்டில் கொடிய நோயான புற்றுநோய் இவரது உடலைப் பற்றியது என்ற ஆய்வினை கண்டு பிடித்தனர் மருத்துவர்கள். இருப்பினும் இவரது அயரா உழைப்பாலும், முயற்சியாலும் இவரின் அன்பான உதவி டாக்டர்களின் உதவியாலும், அன்பு மனைவி, பிள்ளைகளின் ஆதரவாலும் நோயுடன் போராடி எமனுக்கு எவ்விதத்திலும் பயப்படாமல் இறுதிவரை போராடி ஆண்டுகள் ஏழு வாழ்ந்து 2002ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 22ம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை காலை எட்டு மணியளவில் கார்த்திகை மாத அபரபட்டி திருதியையில் அவர் கடமைபுரிந்த சவுத் கரோலினா மருத்துவ மனையிலே இறைவனடி சேர்ந்தார்.

இவருடைய ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனை வேண்டுவோமாக!

ஆலமரம் ஒன்று வீழ்ந்தது!
கூடவே மானிடர் அறிந்த தர்மமும் ...

மருத்துவத்தை மருத்துவம் காப்பாற்ற முடியாமல் போன சோகம்!
ஆயிரம் காரணங்கள், விளக்கங்கள், புரியவில்லை ...
புரிந்து கொள்ளத் தேவையுமில்லை!

ஐந்து வருடங்கள் ...
ஐயம் நிறைந்த ஐந்து வருடங்கள் ...
மீளத் தெரியா வியூகத்தில் பாலகன் அபிமன்யு அகப்பட்டது போல
...
கொடிய நோயின் தாக்கம் ...
இருந்தும் போராட்டம் ...
எல்லோரும் வியக்கும் வண்ணம் போராட்டம்!

இறுதியில் ..
தர்மம் கண்மூடி நிற்க ...
விண்ணோர் தலை குனிய ...
சுற்றி நின்றோர் ஏன்? ஏன்? என்று கதற! ...
அன்று குருவேத்திரத்தில் பார்த்தன் மகன் வீழ்ந்ததைப் போல்
அநியாயமாக வீழ்த்தப்பட்டார்!

விஞ்ஞானத்தை மெய்ஞானம் வென்றது!
நியதி அரக்கனின் கொடுந்தழலில் ஒரு தேவனின் தேகம்
Charleston இல் வெந்தது!

புவி அறிந்த உமது வித்தகம் ...
கேட்டுப் பெற்றதோ விண்ணுலகம் யாசகம்? ...

விளங்கவில்லை ...
ஏனென்று விளங்கவில்லை ...
புரியாத கணக்குகள்!
கிடைக்காத விடைகள்!
கலங்கி நிற்கிறது மானுடம்!

மைத்துனன் சரத்

மருத்துவத் துறையில் மங்காப் புகழ்பெற்ற மாசற்ற மாணிக்கம் வைத்திய கலாநிதி இரஞ்சித் இராசா

“நேற்றைக்கிருந்தாரை இன்றைக்கிருப்பர் என்று
எண்ணவோ திடமில்லை” என்ற முதுமொழிக்கிணங்க

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்

பெருமை உடைத்திவ்வுலகு” என்று கூறியுள்ளார் உலகப் பொதுமறையாம் திருக்குறளைத் தந்த பொய்யாமொழிப் புலவர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார்.

அமரர் அவர்களின் நம்பமுடியாத மரணச் செய்தி கேட்டு நாம் அனைவரும் அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும் அடைந்தோம். கனடாவாழ் சன்னாகம் மக்களால் 2000ம் ஆண்டில் நிகழ்த்தப்பட்ட கலைவிழாவுக்குப் பிரதம விருந்தினராக தமது அன்புப் பாரியாருடன் அமெரிக்காவில் இருந்து வருகை தந்து கலந்து சிறப்பித்தமையை எம்மால் என்றென்றும் மறக்க முடியாது. விழாவில் அவர்களால் வழங்கப்பட்ட கருத்துரைகள் யாவும் பொன்னேட்டில் பொறிக்கப்பட வேண்டியவை.

லண்டனில் உள்ள முன்னணி மருத்துவ நிலையங்களில் சத்திரசிகிச்சை நிபுணராகவும், மருத்துவக் கல்லூரிகளில் விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றி அதன் விளைவினால் அரசினால் தங்கப் பதக்கங்கள் வழங்கப் பெற்று கௌரவிக்கப்பட்டவருமாவார். பல நாடுகளிலுமுள்ள பேரும், புகழும் பெற்ற கல்லூரிகளில் படித்துப் பட்டங்கள் பெற்ற பேரறிவாளன். அன்னாரின் மறைவு எமக்கு மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள எல்லாச் சமூகத்தினருக்கும் ஒரு பேரிழப்பாகும்.

அமரர் அவர்கள் கொழும்பிலுள்ள கொட்டாஞ்சேனையில் பேரும், புகழும் ஒன்றாய் அமைந்த சட்டத்தரணியும், சமதர்மவாதியும், ஏழைகளின் தோழனும், தொண்டனுமாகிய செல்லத்துரை தம்பதியினரின் பற்றும் பாசமும் நிறைந்த அருந்தவப் புதல்வி பாரதி அவர்களைத் தமது வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கி இல்லறத்தை நல்லறமாக்கி வாழ்ந்து வந்த காலத்தில் “நிருஷன், விபூஷன்” என்ற செல்வப்புதல்வர்களை பெற்றெடுத்தனர். அறிவும் ஆற்றலும் நிரம்பிய ஒழுக்கசீலர்களாகிய இவர்கள் இருவரும் “இவன் தந்தை என்னோற்றான்?” என்று கற்றோர் வியக்கும்படி பல கலைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றுப் பண்பட்டு விளங்குவது “விளையும் பயிரை முளையிலே தெரிவது போல்” அவர்களின் எதிர்காலத்தின் வாழ்வின் வளத்தை “உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி” போல தெளிவாக காட்டுகிறது.

ஒருவரின் வரலாறு என்பது அவர்கள் வாழ்ந்து காட்டிய பாதைகளேயாகும். உறவில் களிப்படைவதும், பிரிவில் துயருறுவதும் மனித இயல்பாகும்.

எவ்வளவு காலம் நாம் வாழ்ந்தோம் என்பதிலும் எப்படி வாழ்ந்தோம் என்பதே முக்கியமானது. பலரது வாழ்க்கை பிறருக்கு சுமையாக அமைகின்றது. சிலரது வாழ்க்கை பிறரின் சுமைதாங்கியாகவும் அமைந்து விடுவதும் இயல்பு.

அமரர் இரஞ்சித் இராசா அவர்கள் குடும்பச் சுமையும், உறவுச் சுமையோடு, சமூகச் சுமையையும் தாங்கிய சுமைதாங்கியாகக் கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக வாழ்ந்து வந்தவர். எல்லோருக்கும் மரணம் நிகழ்வது இயற்கையே! ஆன்மா தானாகவே விரும்பி எடுத்த தீர்க்ககால உறக்கமும் ஓய்வும்தான் மரணம். எல்லோருடைய நோய்களுக்கும் மருந்து கொடுக்கும் வைத்திய நாநானாகிய இறைவன் தனக்குறும் நோயைத் தீர்க்க அமரர் அவர்களைத் தன்னருகில் அழைத்துக் கொண்டதில் ஆச்சரியம் இல்லை.

அமரர் அவர்கள் இறைவனடி சேர்ந்ததைநினைவு கூர்ந்து வெளிவரும் நினைவு மலரில் கனடாவாழ் சுன்னாகம் மக்களும் தங்கள் உள்ள நெகிழ்வான அஞ்சலியைத் தெரிவிக்க வாய்ப்பளித்த மலர் வெளியீட்டுக் குழுவினருக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவிப்பதோடு, அன்னாரின் பிரிவால் துயருற்றிருக்கும் அன்பு மனைவி, பிள்ளைகள், உற்றார், உறவினர்களுக்கும் எமது ஒன்றியத்தினர் தங்கள் ஆழ்ந்த துயரத்தையும், அனுதாபத்தையும் தெரிவிப்பதுடன் அமரர் அவர்களின் ஆத்மா அமைதியும், சாந்தியும் பெற எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சிக் நிற்கின்றனர்.

துயரம் தோய்ந்த வேதனையுடன்

கனடாவாழ் சுன்னாகம் மக்கள் ஒன்றியத்தினர்.

கனடா

10.12.2002

இரங்கலுரை

உப-தலைவர், சுன்னாகம் மக்கள் ஒன்றியம்

காலஞ் சென்ற டாக்டர் இரஞ்சித் இராசாவின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனை நானும், எனது குடும்பத்தாரும் வேண்டுகின்றோம். இப் பேரிழப்பைத் தாங்குவதற்கு அவரது குடும்பத் தலைவிக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் வேண்டிய தைரியத்தை கொடுத்துதவுமாறு இறைவனை இறைஞ்சிக் கேட்கின்றோம்.

முத்துலிங்கம் தயாளன்

தொழிலதிபர்

No. 9, Fawnridge Trail

Scarborough, Ontario, Canada M1C 4Y9

Appreciation Attribute to our friend Dr. Ranjit Rajah

It is a terrible shock and profound sadness to hear that our good friend Dr. Ranjit from Charleston, South Carolina is here no more. But, he will be in our hearts and minds until we live on this earth.

From the day we knew him and his family, we became a part of his circle by his well-nurtured manner and caring personality for others. Ranjit, a well qualified British surgeon, moved to USA in the 1990's to have a good life and prosperous future for his family. As a doctor, whenever we see him, he never failed to ask our health. The generosity, love, and affection have earned his gratitude and respect among his friends and neighbors.

He was a guiding light for his wife Barathy and his sons Niroshan and Vibushan. They loved and cared for him very much and did all duties for him until his last breath. For all of us who knew and had a friendship with him, his early passing away is an irreparable loss and unbearable grief. One way to console our mind is to remember him in our daily prayers for him to attain "Moksha".

Nesan Sithaparapillai Sriskanda, Ph.D
Gowsi Sriskanda, M.Ed.
97 King Charles Road
Columbia, SC 29209
U.S.A.

Memories of Dr. Ranjit Rajah

My memories of Dr. Ranjit Rajah start from the high school days-period (1969-1972) at Jaffna Hindu College. He was a very active young man starting from his school days and continued to be active throughout his end of life. I became more of a close friend in the last five years after my move to the state of South Carolina. Four to five Sri Lankan Tamil families got together during holiday seasons in one of their houses. During these times Dr. Ranjit shared his knowledge in the field of medicine with us. He had a caring and loving personality, which was even confirmed by the condolence speech given by one of his colleagues of the Radiology Department of the Medical University of South Carolina. His colleague told the funeral attendees that Dr. Rajah has taught them how to approach the death peacefully. In my opinion a very few percent of the human population have the courage and will power to do so.

Dr. Ranjit has left us with the long memories in a short period of time that we had the blessing to have the friendship with him. Dr Ranjit is missed not only by us but also by the Radiology Department at the Medical University of South Carolina.

Somasundaram Velumyylum, Ph.D
Mrs. Rajananthini Velumyylum, B.S.

I along with my wife and children express our gratitude to Dr. Ranjit Rajah's wife and children in their time of solemnly hour.

May the almighty give all the strength to bear the loss.

Dr. K. Vaithianathan
Family Physician
101-2100 Ellesmere Road
Scarborough, Ontario
Canada M1H 3B7

Unforgettable memories of Dr. Ranjit Rajah

The English poet and dramatist, William Shakesphere has said, all the world's a stage and all men and women are players, they come and have their exit when their part played. According to him the phenomenal world is a stage, where we are all actors, and each one is given a part to play, when they completed their part, they have their permanent exit.

In the words of the great Indian poet Rabinthiranath Tagore 'death is a journey to no country and no end'. Sat Guru Swamijii Yogar of Columbuturai Jaffna district has pronounced that men are mortal, but the time of death can't be predicted, and death is hidden under the lock of hair. "மண்டையில் எழுதி மயிரால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது என்றார்."

Many poets and philosophers have sung lot about death. Death is common to all, but death that occurs to youngsters and cut short of their lives, leaving their beloved-better halves, and kids is very painful and unbearable.

Doctor Ranjit Rajah's death is similar one, leaving his beloved wife Bharathy and his sons Nirushan and Vibushan and his close associates and relatives with whom he had constant contact.

His lovable way of moving with others, pleasant manner of talking, still rings in my ears and can't be taken out. He never talks ill of others. He never hears unwanted gossips. His devotion to his duty and affection to his families are unforgettable.

I know Ranjit from his infancy, as his father late Mr. S. Rajah was a circuit education officer in Nawalapitiya in the Kandy district in Sri Lanka, where Dr. Ranjit had his primary education at Kathiresan Kumara Maha Vidyalaya.

I taught English alphabets and he was shining as a shooting star. He was studious and hard working. I expected him to be a leading criminal lawyer. Luck had favoured him to be a medical Don to do

service to the humanity. All his perseverance to serve the humanity has ended in vain, but the legacy he has left will live forever.

He has been a benevolent contributor for noble causes in his village and life member of the Peoples' Association of Chunnakam in Canada. He was the first Chief Guest with his wife and children to grace the occasion when we inaugurated The Peoples' Association of Chunakam in Canada in the year 2000.

Memories are fresh in our minds. Ranjit is no more but memories will always live in the hearts and minds of every one, whom he associated with.

'Some are born great
Some achieve greatness
To some greatness is thrust upon'

Dr. Ranjit Raja comes under the first category of people. He has shown his merit and caliber by his personality and noble character.

For him death is not a fearful thing. He had his last breath quietly. His passing way is an irreparable loss and unbearable one. Let the almighty give strength to bear the loss of her husband and lovable dad.

The only way to console our selves is to include his name in our daily prayers, and let us hope that his Soul will attain moksha and say "OM Shanthi! Shanthi! Shanthi!"

K. Thirunavukarasu, MA (Cal)

Diploma in Education (Cey)

Diploma in Hindu Civilization (Jaffna University)

Principal (Rtd)

Advisor & Patron of Chunakam Peoples' Association in Canada

#301-3380 Eglinton Avenue East

Scarborough, Ontario M1J 3L6

Tel: 416-269-7087

Ranjit: A Friend & Scholar

I first met Ranjit when we both entered the Faculty of Medicine, University of Sri Lanka, Colombo campus in April 1974. Ranjit had entered the medical college from Jaffna Hindu College, one of the leading institutions in north of Sri Lanka, renowned to produce some of the leading Tamil academicians, politicians, and scholars. We became very good friends immediately after entering medical college.

During medical college, Ranjit was an honors student, and well liked by all his batch mates. He was well respected by his fellow Tamil and Sinhala medical students because Ranjit was honest, kind, well mannered, hard working and always went out of the way to help his colleges. He was an active member of the Hindu Students union at the medical college. Ranjit played a very significant role in the success and popular attendance of the Saraswathy Poojas held by the Hindu Students union.

Ranjit was a house officer and a senior house officer at the Colombo General Hospital. He went abroad to the United Kingdom in 1981 to undertake postgraduate studies in surgery. Ranjit worked in some of the leading hospitals in the UK. He trained in radiology at some of the leading teaching hospital in the UK including The Middlesex Hospital in London and Queen Elizabeth Hospital in Birmingham. On completion of his training he was elected as a Fellow of the Royal college of Radiology. Ranjit and I were together in the UK for nine years. As a friend and fellow radiologist on many occasions we spent hours together at each others residence discussing radiology, world politics, progress of fellow batch mates, and life in general.

Ranjit was appointed as an assistant professor in radiology in 1992 at the Medical University of South Carolina. He was very well respected by his fellow radiologists, radiology residence,

and clinical colleges for his hard work and in-depth knowledge of musculoskeletal radiology. I was honored and privileged to support Ranjit for his successful promotion from assistant professor to associate professor of Radiology at his university. He enjoyed teaching radiology residents and was an excellent teacher. Ranjit's unique teaching skills won him the Golden Apple for Excellence in Teaching by the Radiology residence. As a tribute to Ranjit's contribution to radiology and teaching residence, the Golden Apple for Excellence in Teaching by the Radiology residence has been named after him.

When Ranjit was diagnosed with cancer, he battled this dreadful disease with courage. During this period we had regular telephone conversations about his illness, treatment and outcome. It was quite apparent to me that Ranjit never compromised and always fulfilled his duties as a kind, loving, devoted, and compassionate father. He also maintained high professional standards in practicing radiology until he passed away. May his soul reach its ultimate goal of Nirvana and enjoy the proximity to God.

Dr. K. Shanmuganathan

Associate Professor in Radiology,
University of Maryland Medical Center
Baltimore, MD, USA

Tribute to Ranjit Rajah, M.D.

I have known Ranjit as a friend and as a coworker in the Department of Radiology at the Medical University for many years. He exemplifies what I will quote from Robert Louis Stevenson: "There are men and classes of men that stand above the common herd: the soldier, the sailor and the shepherd not infrequently; the artist rarely; the rarelier still; the clergyman; the physician almost as a rule. He is the flower (such as it is) of our civilization". Ranjit became a model for me when he learned of his dread disease and its poor prognosis. He continued to work as a team physician and more than shouldered the burdens of practice with the agony of chemotherapy. Our weekly bible study group said prayers for him every week, and felt that a miracle was in progress. Surely our prayers were with him all the way, and he continued to show Herculean cheerfulness and courage. Taken from us long before the usual allotted years of life, we will miss him and try to emulate what a real man should be like.

John B. Selby, Sr., M. D.

(Emeritus professor of radiology MUSC)

selbysr@compuserve.com

December 10, 2002

Legacies of Dr. Ranjit Rajah

One Saturday after noon around five years ago we got the sad news that Ranjit was diagnosed with cancer. It was a sad day for all of us and ever since among the South Carolina Sri Lankan Tamil community has diminished. We hoped and prayed for many more healthy years for Ranjit. We were all surprised to learn that such a physically active person, who often ran in the Charleston marathon, could get such an awful disease. We were proud that Dr. Ranjit Rajah, as a South Carolinian of Sri Lankan origin contributed so much to the local community.

As residents of the state of South Carolina, Dr. Ranjit Rajah is one among us. About two weeks before Ranjit passed away, we were fortunate to visit him and talk with him. He did everything in his power to fight the dreadful disease. It was a hard fought battle that was sorrowfully lost on Friday, November 22nd, 2002.

As the only medical doctor in our group, we asked him questions relating to health issues, and Ranjit would educate us on the matters. He was a great father to his two handsome sons and a loving husband for his compassionate wife Bharathi, who also cared for everyone. He was always prepared and ready to help others with a smiling face. He was willing to help new Sri Lankans to get accustomed with the lifestyle in South Carolina. Ranjith lived a great life during which he became a physician and served many people including citizens of Sri Lanka, England, and the United States. He helped save many lives of those who were unfortunate and sick.

Ranjit was a kind hearted, loving, and caring friend who will be greatly missed. He lived a wonderful life and was an honest gentleman. He was always willing to talk and help others. Even though he is not with us physically, he will always be in our

hearts and thoughts. The memories of the good times we had with Ranjit will always remain with us. We had fun at parties and get-togethers with Ranjit. All those good times are special memories that can never be forgotten. We will miss his wisdom, generosity and hospitality towards others. His kind heart will never be forgotten and the shadows of his past will always be in our hearts in the future. And we will continue giving our love and support to Bharathy, Harry and Vibu for coming years. Dr. Ranjit Rajah is one of us, and he will always be within our hearts. May his soul rest in peace.

His loving family friends,

Dr. Pon Maheswaranathan

Associate Professor of Physics, Winthrop University

& Shayamala Maheswaranathan, and children

Mithu & Niru Maheswaranathan,

1750 Colony Dr. Rock Hill SC 29730

Ranjit Rajah, MD

Ranjit Rajah, MD was both my colleague and my friend. I first met him ten years ago upon my arrival at MUSC. Ranjit preceded me by about nine months in the department. It became immediately obvious he had a gifted mind and was an exceptional MUSC radiologist. He and I had many opportunities over the years to collaborate and it was always my pleasure.

Academics frequently pride themselves on their ability to teach. Rajah was an exemplary teacher, not just in radiology, but in life itself. He taught all people with whom he came in contact how to face life and eventually death with a quiet, dignified equanimity. I can only hope that when my time comes that I can face my death with the same strength Raj faced his.

It is well known that many academicians have over-inflated egos. Raj was not one of these. He always was the team player. The Department of Radiology at MUSC has a radiology resident award called the "Sixth Man Award". This is voted on by residents and given to the resident who goes above and beyond the call of duty in helping fellow residents. From now on this award will be named the "Ranjit Rajah 6th Man Award" in memory of Dr. Rajah's unequalled contribution to the Department of Radiology.

On a personal note, I can only hope that I emulate Raj in giving more to this world than I take. Ranjit Rajah was both my colleague and my friend.

William F. Conway, MD, Ph.D

Ranjit Rajah, MD

Ranjit was an outstanding radiologist and an outstanding person. During his time at the Medical University of South Carolina, he served as a role model to those he trained, those he worked with, and those with whom he consulted. He was the definition of a caring and compassionate physician. He joined us at the Medical University of South Carolina after performing in an outstanding manner during his medical training both in Sri Lanka and subsequently in London. He joined the faculty of MUSC in 1992 as an Assistant Professor of Radiology and was later promoted to Associate Professor of Radiology.

During his time with us, he fulfilled the three classic aspects of an academic physician: teaching, research, and patient care. His lectures were always appreciated by the medical students and residents alike. This was further demonstrated by the fact that the residents voted him the recipient of the Golden Apple Award in 1997-1998. This award goes to the attending that the residents feel is the best teacher. He published papers in many journals including The British Journal of Radiology, Skeletal Radiology, and Radiographics.

Most importantly however, was the way he related the practice of Radiology to his individual patients. Initially, he distinguished himself as an excellent musculoskeletal radiologist. Later, when the Department had a temporary loss of neuroradiologists, he was the first to step in and carried the majority of the work load in neuro-radiology during this period. He combined his interests in patient care and research by developing a new interventional procedure at MUSC, vertebroplasty. This procedure has allowed many people with significant back pain to find relief that was unavailable from other methods.

More important than his medical skills though, was his willingness to help out anyone at anytime in anyway. He was kind man whom all tried to emulate.

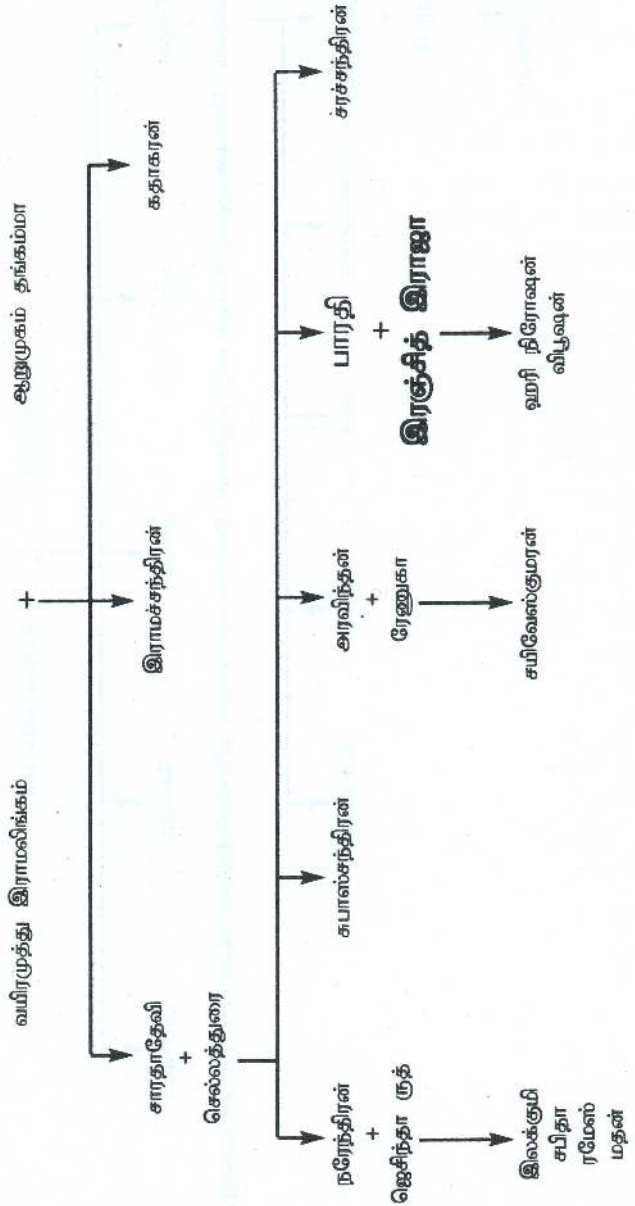
Parents always hope their children will grow up to be good human beings no matter what specific decisions they make in how they will live their life. By this measure, Ranjit must have made his parents very proud. There is no question that he also served as such a role model to his own children. He will be genuinely missed by all of us who knew him, but we take heart in knowing that everyone he came in contact with is better for the experience

J. Bayne Selby, Jr. M.D.

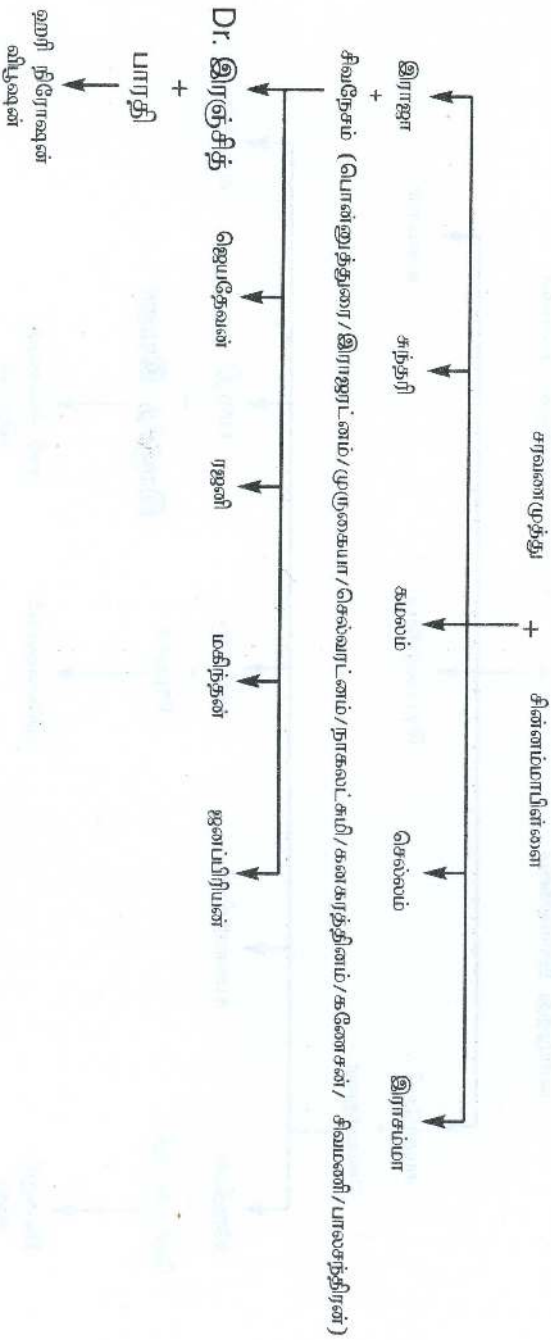
December 10, 2002

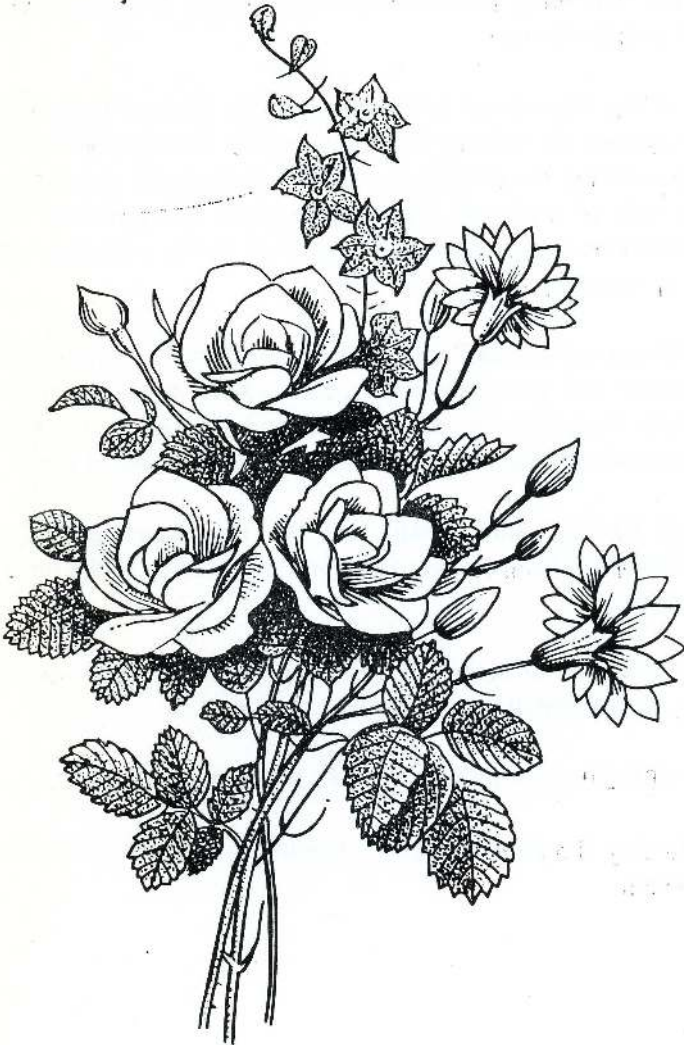

வம்சாவழி (பாரதி)

வம்சாவழி (இரஞ்சித்)

Appreciation

We sincerely thank all members of the family and friends who sympathized with us and provide various forms of support during Dr. Ranjit Rajah's illness and his subsequent demise. We would like to thank the following individuals/institutions for their assistance during the past few years:

Members of the Department of radiology at the Medical University of South Carolina for helping Ranjit during his illness, particularly for accommodating his treatment schedule. In fact, the department played the role of 'extended family' during this trying period. Not only the members of the department, but their family members also helped us in numerous ways.

Dr. Mark Green and his staff for their tireless efforts in treating such a fatal disease and providing tender care. Other members of the medical team including Dr. Rajagopalan and Dr. Baliga for their efforts in providing necessary treatment at the appropriate time.

Drs. Surajit Bhella, Ommi Hasija and Mr. Thandabani and their family members for their emotional support and tending to the funeral arrangements.

Friends and families of both Harry Nirojan as well as Vibushan for supporting us emotionally and otherwise.

Members of the Peoples' Association of Chunnakam in Canada

Ilaiya Bharathy, President - CTBC, Toronto, Canada for obituary announcement

Sincerely
Bharathy Rajah and Children

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ, அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கிறதோ, அது நன்றாகவே நடக்கிறது
எது நடக்க இருக்கிறதோ அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்
உன்னுடையதை எதை இழந்தாய்? எதற்காக நீ அழுகிறாய்?
எதை நீ கொண்டு வந்தாய்? அதை நீ இழப்பதற்கு?
எதை நீ படைத்திருந்தாய்? அது வீணாவதற்கு?
எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ, அது இங்கிருந்தே எடுக்கப்பட்டது!
எதை நீ கொடுத்தயோ அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டது!
எது இன்று உன்னுடையதோ, அது நாளை மற்றொருவருடையதாகிறது!
மற்றொரு நாள் அது வேறொருவருடையதாகும்.

“இதுவே உலக நியதியும் எனது படைப்பின் சாராம்சமாகும்”

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்